

BNP Paribas ja Banca Nazionale del Lavoro SpA (BNL) 16. septembril 2010 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu 1. juuli 2010. aasta otsuse peale kohtuasjas T-335/08: BNP Paribas ja BNL versus komisjon

(Kohtuasi C-452/10 P)

(2010/C 317/39)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellandid: BNP Paribas, Banca Nazionale del Lavoro SpA (BNL)
(esindajad: advokaadid R. Silvestri, G. Escalar ja M. Todino)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellantide nõuded

— tühistada terves ulatuses Euroopa Liidu Üldkohtu (viies koda) 1. juuli 2010. aasta otsus kohtuasjas T-335/08: BNP Paribas ja Banca Nazionale del Lavoro vs. Euroopa Komisjon, millest anti teada 1. juuli 2010. aasta faksiga (ELT C 221, 14.8.2010, lk 70), ja seoses sellega

- i) rahuldada esimesele astmele esitatud hagiavalduse nõue, milles paluti tühistada terves ulatuses komisjoni 11. märtsi 2008. aasta otsus 2008/711/EÜ nr C(2008) 869 lõplik riigiabi C 15/07 (ex NN 20/07) kohta, mida Itaalia rakendas „maksusoodustuse andmise teatavatele restruktureeritud pankadele” (ELT L 237, lk 70), või
- ii) teise võimalusena saata asi tagasi Üldkohtule uueks arutamiseks vastavalt Euroopa Kohtu otsuse juhtnõõridele.

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

1. Üldkohus ei ole komisjoni otsust põhjalikult uurinud, jättes kontrollimata, kas see, et komisjon otsustas asjassepuutuva kava valikulisuse kindlaksmääramisel mitte arvesse võtta asjassepuutuvate üksuste olukorda, on õiguspärane;
2. Kuna Üldkohus võttis oma hinnangu andmise kriteeriumiks ainult komisjoni otsuse andmed, tõlgendas ta vääralt Euroopa Kohtu kohtupraktikat, mis lubab õigustada maksu-meetme spetsiifilisust üldise maksustamiskorra loogika seisukohast;

3. Üldkohus on vääralt tõlgendanud kohtupraktikat riigiabi valikulisuse nõude kohta, mille kohaselt tuleb selleks, et kindlaks teha, kas maksu-meede on valikuline, vaadelda lihtsalt seda, millised tagajärjed võivad sellel meetmel maksutamise seisukohast olla;

4. Üldkohus moonutas fakte, tuvastades vääralt, et üldine maksustatava väärtuse korrigeerimine kord ei anna ettevõtjale õigust korrigeerida tegevusüksuste selle vara maksukulu, mis on saadud ülekandmisel suurema bilansilise väärtusega;

5. Lõpuks on Üldkohus vääralt asendanud komisjoni arvamuse oma arvamusega, esitades uuesti põhjendusi edasikaevatud komisjoni otsuse kehtivuse kohta.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesfinanzhof (Saksamaa) 17. septembril 2010 — Oliver Jestel versus Hauptzollamt Aachen

(Kohtuasi C-454/10)

(2010/C 317/40)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesfinanzhof

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonikaebuse esitaja: Oliver Jestel

Vastustaja kassatsioonimenetluses: Hauptzollamt Aachen

Eelotsuse küsimused

1. Kas seoses „osalemisega” kauba ebaseaduslikus toomises Euroopa Liidu tolliterritooriumile nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik, ⁽¹⁾ artikli 202 lõike 3 teise taande tähenduses muutub võlgnikuks isik, kes ebaseaduslikus sissetoomises vahetult osalemata vahendab asjaomaste kaupade müügilepingute sõlmimist ja võtab seejuures arvesse, et müüja võib kaupade või osa kaupade tarnimisel hoida kõrvale imporditollimaksud?

2. Kas piisab sellest, et ta peab seda mõeldavaks, või saab temast võlgnik üksnes juhul, kui ta on selle toimumises täiesti kindel?

(¹) EÜT L 302, lk 1; ELT eriväljaanne 02/04, lk 307.

Freistaat Sachsen'i und Land Sachsen-Anhalt'i 20. septembril 2010 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kaheksas koda) 8. juulil 2010. aasta otsuse peale kohtuasjas T-396/08: Freistaat Sachsen und Land Sachsen-Anhalt versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-459/10 P)

(2010/C 317/41)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Freistaat Sachsen und Land Sachsen-Anhalt (esindajad: *Rechtsanwalt A. Rosenfeld ja Rechtsanwalt I. Liebach*)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

1. tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 8. juuli 2010. aasta otsus kohtuasjas T-396/08: Freistaat Sachsen und Land Sachsen-Anhalt vs. Euroopa Komisjon, kus taotleti komisjoni 2. juuli 2008. aasta otsuse 2008/878/EÜ riigiabi kohta, mida Saksamaa kavatses anda DHL-ile, osalist tühistamist, ning tühistada komisjoni 2. juuli 2008. aasta otsuse 2008/878/EÜ artikli 1 lõige 1;
2. teise võimalusena tühistada punktis 1 nimetatud Euroopa Liidu Üldkohtu otsus ja saata kohtuasi tagasi Euroopa Liidu Üldkohtusse;
3. mõista kohtukulud välja vastustajalt.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebusega vaidlustatakse Üldkohtu otsust, millega jäeti rahuldamata apellantide hagi komisjoni 2. juuli 2008. aasta otsuse 2008/878/EÜ osaliseks tühistamiseks. Selle otsusega tunnistas komisjon ühisturuga kokkusobimatuks suure osa teatatud koolitusabist, mida Freistaat Sachsen und Land Sachsen-Anhalt kavatsesid DHL-ile anda.

Apellandid väidavad apellatsioonkaebuses, et Üldkohus on rikkunud liidu õigust järgmiselt:

4. Üldkohus on rikkunud määrust nr 68/2001, EÜ endise artikli 87 lõike 3 punkti c ja võrdse kohtlemise põhimõtet, kuna abivajaduse hindamine oli õiguslikult ebaõige. Määruse (EÜ) nr 68/2001 rikkumine tuleneb sellest, et ei uuritud määruses sätestatud sisulisi kriteeriume, mis on erandjuhul lubatud siis, kui see on õigustatud üksikjuhtumi eripärade tõttu. EÜ endise artikli 87 lõiget 3 on rikutud sellega, et Üldkohus jätti ebaõigesti tähelepanuta asjaolu, et koolitusabi võib teenida EÜ endise artikli 87 lõike 3 punktis c nimetatud eesmärke, mida komisjon peab arvesse võtma EÜ artikli 87 lõike 3 kohase kaalumise raames. Viimaks on tegemist võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumisega, kuna komisjon ei ole sarnastel asjaoludel tehtud varasemates otsustes koolitusabi vajadust hinnanud ega tuvastanud. Mõistetav ei ole sellise ebavõrdse kohtlemise objektiivne õigustatus.

5. Õigusnormi rikkumisega on tegemist isegi siis, kui asuda seisukohale, et vajalikkuse kriteeriumi kasutamine oli õigustatud. Apellandid väidavad selle kohta, et Üldkohus rikkus määrust nr 68/2001, komisjoni regionaalabi suuniseid ning EÜ endise artikli 87 lõike 3 punkti c, kuna ta toimis õiguslikult ebaõigesti, sest ei kaasanud vajalikkuse hindamisse asukohavaliku ergutavat mõju. See, et koolitusabi võib sisaldada vähemalt ka regionaalseid aspekte, tuleneb määruse nr 68/2001 sõnastusest. Asjakohane ei ole Üldkohtu seisukoht, et ebasoodsate tingimustega piirkondades asuvate käitiste toetamine ja sinna uute ettevõtete paigutamine võib toimuda üksnes regionaalabi toel.

6. Lisaks rikkus Üldkohus määrust nr 68/2001, EÜ endise artikli 87 lõike 3 punkti c ning võrdse kohtlemise põhimõtet sellega, et ta kohaldas abi vajalikkuse hindamisel õigusnormi rikkudes kriteeriumeid, mis ei olnud asjakohased. Ühelt poolt ei oleks ta pidanud seejuures arvesse võtma abi saaja äritegevust ja -strateegiat, sest sellega pannakse halvemasse olukorda ettevõtted, kus nende kõrge sisemise standardi tõttu on kõrge haridustase, võrreldes ettevõtete, kus haridustase on madalama. Teiselt poolt ei oleks abi tohtinud juba üksnes seetõttu ebavajalikuks pidada, et see on siseriiklikes õigusnormides ette nähtud. Sellega kaasneks, et nende liikmesriikide ettevõtteid, kus on seadusega ette nähtud kõrge haridustase, koheldaks vähem soodsalt kui nende liikmesriikide ettevõtteid, kus on suhteliselt madalam haridustase.

7. Viimaks on Üldkohus rikkunud ka EÜ endise artikli 87 lõike 3 punkti c, kuna ta ei võtnud õigusnormi rikkudes arvesse kõnealuse koolitusmeetme positiivseid välismõjusid.